

vant dertil. Han siger saa til denne: Der er de og de Ting, Du skal passe paa, navnlig skal der være tilstrækkelig Vand i Kedlen, og det kan Du se paa Vandstandsglasjet. Saa snart det viser under et vist Punkt, skal Du hælde Vand paa o. s. v. Til Trods derfor sker det, at Kedlen kommer til at mangle Vand, den eksploderer, der fremkommer maaske betydelig Ulykke ved denne Lejlighed, og den paagældende Arbejder kommer til Stade. Nu vil enhver, der forstaaer sig paa disse Ting, vide, at det er ikke nok at se efter Vandstandsglasjet, det kan nemlig være i Norden, og den paagældende burde have undersøgt det. Der kan maaske være Vand nok i Vandstandsglasjet, men det kan dog være i Norden, Hænerne kunne være forstoppede, det har han ikke tænkt paa at undersøge, og som Følge deraf er Ulykken sket. Man kan sige, at han har udvist Stødesløshed, han burde have sørget for, at der var Vand nok, og hvis han undskylder sig med, at Vandstandsglasjet viste rigtigt, saa kan man sige: Du kan ikke absolut stole paa Vandstandsglasjet, thi hvis Hænen er forstoppet, synker Vandet i Glasjet ikke samtidig med Vandet i Kedlen, og Du er altsaa Skyld i Ulykken. Jeg tror dog, at alle ere enige om, at den, der bærer den største Skyld i dette Tilfælde, er i Virkeligheden Arbejdsgiveren, som til at udføre dette farefulde Arbejde har valgt en Mand, der ikke var i Stand til at overse Rækkevidden af det Arbejde, han paatog sig. Selv om man altsaa kan sige, at han har udvist nogen Stødesløshed, tror jeg man, humant set, bør være enig om, at han bør have Erstatning, hvormod der kan være Tale om, at den Mand, der har sat ham ind i Arbejdet, bør hde Erstatning, fordi han ikke har iagttaget de Forsigtighedsregler, han burde. Hvis man gør det, behøver man ikke derfor at holde paa — det vilde virke uretfærdigt — at disse mere farefulde Industrier skulle betale den Skade, der lides hos dem for derved at tvinge dem til mere Agtpaagivenhed. Jeg tror, at naar man skal lovgive paa dette Omraade, maa man holde det Princip fast, at Samsundet i sig selv kræver, at vi skulle understøtte alle dem, der af en eller anden Grund komme til at lide Nød, det kræver Samsundets Sikkerhed i al Almindelighed. Og jeg mener, at vi dernæst bør holde fast paa, at de Ulykker, som overgaa de enkelte, og som de ikke kunne siges selv at have forvoldt direkte, ikke skulle medføre nogen Straf fra Samsundets Side i Form af borgerlig Vres Berøvelse, daarlig Understøttelse o. s. v. Udgifterne hertil og Understøttelserne i disse

Retninger maa fra Samsundets Side ydes til dem uden saadanne Virkninger, og de maa ydes til alle, der ikke ere økonomisk betryggede. Ved Alderdomsforsørgelsen har man ikke sagt: Det er kun Arbejderne, der blive forsørgede eller skulle have Understøttelse; men man har sagt: De, der ere ude af Stand til at ernære sig selv, skulle have Understøttelse, naar de opfyldte visse Betingelser. Socialdemokraterne have i deres Forslag sagt, at alle, der ikke have en vis økonomisk Evne, skulle have Understøttelse, og jeg tror, det er det rigtige.

Der er fra forfællige Medlemmers Side sagt, at man kunde vælte en hel Del af disse Byrder over paa Sygekasserne, og det synes at have vundet Tilslutning. Jeg vil i den Anledning gerne have Lov til at sige: Det gaar dog næppe an at indføre en længere Carenstid, end der er Tale om i det foreliggende Forslag, fordi en meget stor Del af de ubemidlede, ja maaske de allerfleste — og i mange Tilfælde er det saadanne Arbejdere, der lettest ere udsatte for at komme til Stade ved Ulykkestilfælde — ikke have Raad til at være i Sygekasser. Saa hvis man vil gaa den Vej, maa man i hvert Tilfælde sige: Sygekasserne afholde Udgifterne i den første Tid for sine Medlemmer, som komme til Stade, men Sygekasserne saa det refunderet igen fra det offentlige, fra Statskassen, foruden hvad de ellers saa af Tilskud. Derimod betaler man straks til dem, som ikke ere Medlemmer af en Sygekasse. Man kan gaa den Vej, siger jeg, og det forekommer mig i hvert Tilfælde i denne Henseende den eneste forsvarlige. Men jeg tror, det vil være rigtigst at lade Ulykkestilfældene bære, hvad der tilkommer dem, og at lade de almindelige Sygdomme bære, hvad der tilkommer dem. Det ærede Medlem fra Horsens (Wulff), der talte forleden Dag, synes jo at være stemt for en Tvangsforsikring, og forlangte, at Arbejderne skulde betale en Del til denne Tvangsforsikring. Thi, sagde det ærede Medlem: Arbejderne kunne jo ikke ønske at være Snyltere, der saa uden at give noget. Jeg vil bede det ærede Medlem om at tænke sig Arbejdernes Stilling, hele Arbejderklassens og overhovedet alle de Mennefters Stilling, som udføre nyttigt Arbejde i vort Samsund, og saa vil jeg spørge, om han i og for sig, naar han tænker rigtig over, hvad Betydning disse Mennefter have for os, og over den Genning, de udøve, vil fastholde Udtrykket "Snyltere", fordi disse Mennefter paa Grund af deres Fattigdom ikke kunne taale at blive afkrævede flere Bidrag til Statsfor-